

Astăzi vom lăsa puțin în plan secund Oțelul Galați, echipa în jurul căreia unii dintre noi și-au planificat poate chiar întreaga viață de până acum. Astăzi voi vorbi despre cei care au crescut de mici lângă Oțelul, despre cei care poate s-au format ca oameni în jurul idolilor din teren. Astăzi voi vorbi despre una dintre cele mai interesante generații de suporteri pe care i-a avut și îi are încă Oțelul și despre motivele pentru care aceștia nu ar accepta niciodată să susțină altă echipă decât cea pe care o iubesc, până la moarte, indiferent de situația în care a ajuns acum...

Și voi mai încerca ceva. Pornind de la sloganul de multe ori discutabil - "Oțelul suntem noi" – să vedem dacă putem cuantifica importanța fanilor în ultimii 30 de ani de existență ai echipei și să vedem cât adevăr există în scandarea mai sus menționată.

Să începem...

Suntem cei care știm meciul cu Juventus doar din poveștile părinților, poate singura partidă a Oțelului pentru care spunem că ne-am născut un pic cam târziu. Suntem generația privilegiată că am avut parte doar de Liga I la Galați sau de Divizia A cum i se spunea la acele vremuri. Generația care a crescut visând cu ochii deschiși doar la Oțelul, care și-a trait visul și apoi l-a văzut spulberat de forțe malefice. Am fost clar răsfățați în acele timpuri, când - copii fiind - fugeam de la școală ca să-i vedem pe Gelu Popescu, Călugăru, Anghelinei, Cașuba și puțin mai târziu pe inegalabilii Bordeianu, Tofan, Pelin, Vali Ștefan, Maleș, Tănase sau Ion Viorel. N-am prins Dunărea, nici FCM-ul în vremurile lor de glorie, ci am crescut cu o singură echipă, de aia nu există alta pentru noi.

Stăteam stingheri afară până ne lua un nene cu el și ne băga în stadion, ne așezam pe un colț al băncilor de lemn, să nu îi deranjăm pe cei mai mari, mâncam poate semințe de la vânzătorul

ambulant “cu mâna mare, băieții!”, alergam în spatele porții la penalty-uri, nu plecam chiar dacă era caniculă, ploua, ninge sau cădea grindină. Învățam “Dunărea Bătrână” - și alte cântece uitate acum - de la Ilie Galerie, pe ritmurile lui Oacă toboșarul.

În adolescență îngroșam rândurile nou formatei galerii “Sidexplozia”. Luam șuturi în cur de la cei mari, dar nu plecam, captivați fiind de felul în care puteam participa în sfârșit activ la încurajarea echipei. Aruncam cu zeci de role de hârtie igienică și acopeream “poarta dinspre tramvai”, de opream orice meci din start. Foloseam saci de confetti, care nu erau altceva decât sute de pagini de hârtie rupte manual că nu aveam altă “tehnologie” și păstram pocnitori încă de la Revelion că nu aveam de unde să facem rost de fumigene și torțe. Îl iubeam pe “omul cu sirena”, care se ducea mereu în apropierea galeriei adverse și o acoperea cu sunetul de alarmă specific, deși puțini dintre noi l-au văzut vreodată cum arăta la față. Erau vremurile în care “Hei, hei, Oțelul!” era singura scandare care lega galeria de cei din tribune, dar cu toate astea duduia stadionul și toți cei veniți în deplasare se temeau de noi. Galeria plimba un steag imens roș-alb-albastru peste tribună, făcând turul stadionului și trecând câteodată chiar și prin zona oaspeților. Nu era meci, indiferent că jucai cu Jiul Petroșani sau în Cupa UEFA, în care stadionul să nu adune măcar 10.000 de spectatori. Erai copil, dar cu toate astea învățasei mândria de a spune tare că “ții” cu Oțelul când te întreba cineva dacă îți place Steaua sau Dinamo. Privirile lor mirate nu te interesau, pentru că sâmbăta următoare erai din nou vrăjit de idolii tăi, cu tricourile lor roșii, care dădeau de pământ cu granzii campionatului. A urmat prima ta deplasare, de obicei cu autobuze care făceau curse de convenție prin Combinat și te lăsau în câmp când ți-era mai mare dragul. Purtai culorile roș-alb-albastre cu mândrie prin alte orașe și te minunai la poveștile celor mai mari care spuneau că deplasările cu 100 de oameni sunt mici de tot și că pe vremuri gălătenii plecau câte 2000-3000 să susțină Oțelul.

Noi am plâns la stadion, pe drum și probabil și acasă ca niște copii (ce eram) după ce Demirovic i-a dat gol lui Bordeianu în minutul 90 și ne-a scos din Cupa UEFA, deși Oțelul a dat de pământ cu HIT Gorica timp de 88 de minute. Eram mici și ne feream de scandal la început, dar știam poveștile cu luptele părinților noștri cu rapidiștii, știam pe de rost cântecele cu “Ciorile din București”, “Proștii din Ștefan cel Mare” sau “Din toate stelele din cer”. Ne iubeam mamele, dar nu ca pe Oțelul, iar visul nostru roș-alb-albastru devenea realitate sub ochii noștri (Red, white & blue / Our dream come true). Crescusem cu “Sărim, sărim și vă măcelărim” și stăteam cu zecile de minute după meci în fața stadionului să-i ocărâm pe adversarii sau arbitrii care ne-au stricat săptămâna. Înaintașii noștri au “pârjolit” totul prin club după retrogradarea din '89 sau au așteptat arbitrii cu sutele la intrarea dinspre “Pădurice”, după meciuri în care considerau că erau furați. Sincer, cu toate că mass-media a înfierat mai mereu suporterii violenți, dacă stau și compar, generația noastră nu a fost chiar așa de turbulentă. N-am fost o generație cuminte, dar am știut mereu să nu încalcăm limita cum s-a întâmplat la alte echipe de tradiție. Mai aruncam cu bulgări de zăpadă în teren sau în galeria adversă, mai alergam amenințător spre steliști, îi mai înjuram, dar totul se termina destul de rapid, chiar dacă șeful galeriei Stelei de atunci, Jean Pavel, a fost pocnit de un oțelar mai dintr-o bucată prin '98. **Cu toate astea, stadionul nostru nu a fost suspendat din cauza suporterilor decât o singură dată, ceea ce**

e ceva dacă ne gândim că s-au jucat sute de meciuri în 24 de sezoane de Liga I

. Și chiar și atunci, dacă nu era atât de circar antrenorul Ionuț Popa, nu s-ar fi întâmplat asta. Din contră, incompetența conducătorilor ne-a dus în exil mai de fiecare dată! În '99 cineva de la Tribuna VIP a lovit arbitrul și a trebuit să jucăm la Constanța. În 2004 am jucat un meci considerat acasă tocmai la Ploiești pentru că nu aveam 7000 de scaune pe "Dunărea". Tot atunci am jucat la Constanța, în Cupa UEFA, pentru că stadionul Oțelul era în reparații interminabile, iar "Dunărea" suferea de problema expusă mai sus. În 2009 n-am avut turnicheți și am jucat fără spectatori un meci cu Ceahlăul. În 2011 n-am avut stadion, dar nici hotel sau aeroport pentru Champions League! În 2016 copiii Oțelului au fost goniți pe mocirla de pe "Dunărea", încercându-se pierderea identității. Dacă stau bine să mă gândesc noi am fost primii suporterii din România, care am meritat condiții ca în Anglia, când s-a tăiat gardul la jumătate și nu au fost probleme, deși presiunea pusă în nivel de decibeli a speriat mereu orice adversar.

Am crescut mai mari, mai de vârsta la care începi să vezi că fetele nu sunt niște făpturi care doar te enervează. Scaunele au luat locul băncilor din lemn. CSG a devenit Ispat Sidex, Mittal Steel și tot așa. Am început să ne plătim biletul la intrare... Au apărut primele fulare sau echipamente cu inscripția și sigla Oțelul pe ele. Galeria s-a mutat pentru o scurtă perioadă la mijlocul Tribunei a II-a și era mai mare ca niciodată, dar odată cu popularitatea curentului ultras a revenit în peluză. Au apărut și torțele, au apărut și fumigenele, au apărut și bannerele cu mesaje în italiană (Ti amo Oțelul / Vinci per noi), dar și scandările preluate de la galeriile din Italia: Vinceremo Oțelul! Ne-am îmbrăcat toți în roșu la stadion, formând un val uriaș pentru echipa noastră, după modelul portocaliului olandez, dar parcă ceva mai pătimăș. Am căzut secerăți, neînțelegând ce se întâmplă, când Vrăjitoarea ne-a dat lovitura mortală în prelungirile barajului cu FC Bihor. Nu puteam percepe retrogradarea, nu mai trăisem niciodată așa ceva. Cu toate astea, am avut puterea să-i așteptăm pe oțelarii decăzuți la Gară și să-i încurajăm. **Și-atunci se vorbea că Oțelul va muri. Nu mai erau bani, nu mai erau jucători la echipă, dar s-a întâmplat o minune până la urmă.**

Am fost și noi, generația noastră, cu miile la București, la finala Cupei. Ne-am suit în tren și am marșat apoi prin capitală. Echipa a fost învinsă, dar suporterii au fost "cavaleri de neuitat". Ne-am mutat un an în exil pe Dunărea, aveam magazin în "Depozit" cu produse Oțelul, cu cagule și alte "nebunii" roș-alb-albastre. Toate prin bunăvoința unui mare suporter, Marius Petrescu, care nu se mai află printre noi. A fost poate cel mai bun director de marketing deși nu a lucrat niciodată pentru acest club!

Apoi ne-am întors acasă, pe Stadionul "Oțelul". Mă întristez când scriu asta, pentru că acum

nu mai avem

echipă

, nu mai avem casă

ne-au luat-o și pe aia. Cel mai frumos stadion din lume pentru noi...

Au apărut brigăzile în galerie: mai întâi Ultra Sud (numiți așa pentru că membrii locuiau în sudul

orașului), apoi temuta Grupă C sau cavalerii de oțel de la Steel Boys (plus pepiniera lor Young Crew), New Order, SCOG, Gruppo IREG, iar Sidexplozia a devenit o grupare în loc de numele întregii galerii. Facțiuni diferite, dar cu același scop, de a face din Oțelul Galați o forță cunoscută atât pe plan local, cât și în țară. Oameni care au renunțat la o pâine pentru a face un steag, un mesaj sau o deplasare pe banii lor. În mare au reușit ce și-au propus. **Prin lupta dusă de ei au alungat fenomenul cunoscut drept “sclavism stelist” din oraș**

. Dacă înainte de 2008, brăilenii sau gălățenii fani Steaua își permiteau să se bucure chiar pe stadionul nostru la golurile mioarelor, acel moment a fost unul care a înclinat decisiv balanța în favoarea suporterilor Oțelului. După un gol înscris de Steaua pe final, suporterii oțelari, fie că erau din peluză sau tribună, au sărit la bătaie în toate colțurile arenei la steliștii care se manifestau zgomotos. Bineînțeles, acesta a fost doar finalul unui război lung, dar luptele de stradă purtate de galeria noastră contra celor bucureștene au stopat și ele fenomenul. Au ajutat și expedițiile de tip guerilla în care steliștii din Galați, care se bucurau după vreo victorie de prin UEFA, au fost pedepsiți și reduși la tăcere. Deși vorbim de lucruri violente, trebuie să înțelegem că aceste momente au transformat Galațiul în SINGURUL oraș din Moldova colorat în roș-alb-albastru și cu o puternică aversiune față de formația încurajată prostește de majoritatea românilor. Noi am falimentat magazinul oficial al celor autoprocamați cea mai iubită echipă din România când acesta s-a deschis în Galați!

Noi, generația noastră, chiar am știut să susținem echipa locală, nu pe cea din capitală!

De asta îmi e cel mai frică. Ca odată cu distrugerea simbolului nostru să nu ajungem în timp ca Brăila, Buzău sau Constanța, orașe în care oamenii pun echipele din capitală mai presus de cea locală. Ar fi cea mai mare înfrângere, mai ales la cât a luptat această generație pentru un Galați roș-alb-albastru!

Odată cu răspândirea pe scară largă a internetului în casele oamenilor, generația noastră a devenit tot mai vocală. Am început să ne cunoaștem, să ne dăm seama că nu suntem singurii “nebuni” care susținem doar Oțelul. Că mai sunt și alții ca noi. A apărut primul forum dedicat echipei, www.otelul-galati-forum.tk, prima “organizare” pe net a fanilor culorilor roș-alb-albastre, locul unde s-a născut ideea unei reviste a suporterilor și precursorul Dunării Bătrâne. Am avut cum să comunicăm mai simplu și am pornit ample acțiuni de protest prin intermediul internetului.

Suntem generația care s-a bucurat direct sub apă, la Păpădie, când am învins pe Trabzonspor, generația care a ascultat acest meci cu sufletul la gură la radio pentru că nicio televiziune nu s-a sinchisit să transmită cea mai mare victorie a Oțelului de după cea cu Juventus. Eram obișnuiți... În anii '90 am crescut cu “minutul și scorul”, cu Ilie Dobre și cu urechea pe difuzoare când juca Oțelul în deplasare și toate meciurile se jucau în aceeași zi, la aceeași oră!

Revenind la internet... A apărut Dunărea Bătrână, vocea suporterilor, iar la ora aia, în 2007, scriam pentru doar 30 de oameni pe săptămână. Nu conta asta, îmi făcea plăcere. Iar celor 30

de suporterii le făcea plăcere să vadă articole doar despre Oțelul. Îmi plăcea să scriu despre fotbal, despre Oțelul, despre culorile roș-alb-albastre, despre galerie. Azi nu mai regăsesc plăcerea aia. Ne-au măcinat cuvinte care nu-și au locul în fotbalul frumos: insolvență, faliment, patroni... Oricum, peste tot și peste toate, Dunărea Bătrână a devenit în timp o voce foarte puternică a suporterilor oțelari. O idee care a devenit mult mai mare decât ne-am imaginat noi vreodată. Suporterii unor echipe au jinduit mereu la așa ceva, iar alții ne-au transmis că ne invidiază. Poate nu avem noi cei mai mulți suporterii, dar cu siguranță că am avut cel mai bine organizat site la nivel de suporterii în România. Un grup format din oameni din peluză sau tribună - care s-au înțeleș și o mai fac și astăzi - și au muncit doar pe bază de VOLUNTARIAT timp de peste 9 ani ca să ridice numele Oțelului în România.

Tot generația noastră a ieșit în stradă când a crezut în ceva. A ieșit când ne-a furat Porumboiu la comisii, dar mai ales a scos 1500 de oameni la protestul "Sportul moare / Primarul doarme" din 2009. În urma acelei ample manifestări a suporterilor care au marșat, la - 4 grade, de la stadion, la Păpădie și apoi la Prefectură, Oțelul a fost în sfârșit băgată în seamă de primarul Dumitru Nicolae, care a alocat apoi an de an 500.000 de euro pentru echipa noastră! Deși am fost persiflați de unele publicații de 2 lei, acel protest rămâne unul dintre cele mai mari din istoria Galațiului de după Revoluție. **A fost poate vârful generației noastre, dacă ne gândim la realizările fanilor pentru Oțelul. În ziua de azi, autoritățile locale nici măcar nu mai recunoșteau Oțelul ca fiind al Galațiului...**

Au mai fost momentele când am întors soarta unor meciuri și îmi vin în minte magnificele Oțelul – Steaua 2-2 din 2004 sau Oțelul - Gloria Bistrița 2-1 din 2010. Sunt mult mai multe, dar și-așa articolul acesta a căpătat proporții nebănuite.

La câștigarea campionatului a ieșit tot orașul pentru a se bucura, dar când am dat de greu am rămas tot aceiași la înaintare. Am fost lângă echipă și la primele noastre deplasări externe de poveste: la Sofia, la Basel, la Lisabona, **am dominat atmosfera pe Old Trafford din Manchester**. Nu cred că se mai pot lăuda mulți cu asta... Dar cea mai mare realizare la nivel de deplasare rămâne meciul de la Piatra Neamț, când am câștigat Supercupa. Atunci 2000 de oțelari au reușit imposibilul. Au făcut un spectacol atât de frumos încât au reușit să aducă de partea lor publicul nemțean care susținea la început Steaua. **Le-am redat mândria**

moldovenilor! Doar de aia suntem noi Străjerii Moldovei, nu?

Paznicii acestei regiuni și cei mai reprezentativi suporterii din această zonă istorică. Iar asta îmi aduce aminte de o altă poveste în care galeria noastră de 400 de oameni a făcut față la 8000 de steliști adunați în tribunele din Constanța. Am dat atunci aripi Oțelului!

Din păcate, alungați de situația economică a orașului pe care îl iubim, cei din generația noastră au părăsit în valuri aceste meleaguri, căutându-și un viitor mai bun prin alte părți. Majoritatea s-au dezlipit de familii, de rădăcini, de oraș, dar nu și de Oțelul. Și mai avem ceva al nostru. Ne prețuim legendele! Am făcut-o la cei 50 de ani de existență ai clubului, când o mână de suporteri au reușit să organizeze un eveniment doar prin propriile lor puteri. O facem în continuare de câte ori jucăm fotbal cu cei care ne sunt idoli și au făcut o legendă din Oțelul. Trebuie să recunoaștem că avem și niște legende speciale, oameni care nu au strâmbat niciodată din nas când a venit vorba de suporterii Oțelului și au coborât printre noi, fie că s-au numit Viorel Tănase, Vali Ștefan, Ion Viorel, Gabriel Viglianti sau Gabriel Paraschiv.

Până aici a fost frumos, dar nimeni nu e perfect... Oțelul a dat faliment, iar în Galați se vorbește deja despre clone... E un final trist, pentru o generație de suporteri frumoasă și cu realizări. Pentru că indiferent ce se va întâmpla, despre generația mea eu știu un singur lucru: **NICIODA TĂ, DAR NICIODATĂ, ei nu vor putea accepta o altă echipă decât Oțelul!**

Stadionul "Oțelul", ne-a fost casă, terenul covor, băncile ne-au fost pat, iar oțelarii din teren i-am văzut ca pe niște părinți care ne-au dat totul. Echipa asta ne-a ținut de foame și de sete prin deplasări, iar prima dragoste nu se uită. De aceea suntem și vom rămâne generația Doar Oțelul... Indiferent ce va urma. Exact cum a scris un cititor pe site, acum câteva zile: "Pentru toți cei care respiră și trăiesc 100% fotbal, FC Oțelul Galați este UNIC si IREPETABIL!"

Când "părintele" Oțelului, Puiu Vasilache, a trecut în neființă, suporterii au fost acolo și l-au acoperit cu lacrimi și cu steagul sfânt roș-alb-albastru. N-a venit niciun fost sau actual conducător, fost sau actual antrenor, a fost doar un fost jucător, NOI si familia președintelui-erou. La final, acum când Oțelul pare că și-a dat ultima suflare, o parte dintre noi sunt tot acolo. **Concluzia e simplă și nemuritoare: Da, Oțelul suntem noi!**

Schimbul de generații e iminent în orice domeniu. Ne-am maturizat, a venit timpul să ne ducem noi poate copiii de mână la stadion. Din păcate nu se știe dacă îi vom putea duce acolo unde am crescut noi! Și mai e ceva la mijloc. Va trebui să mai treacă o generație ca să uite mârșăviile și mizeriile care s-au întâmplat la Galați în doar 5 ani de la câștigarea titlului. **Noi nu vom putea uita sau ierta NICIODATĂ ce s-a întâmplat aici!**

Și NICIODATĂ nu vom putea susține o echipă care nu este Oțelul nostru adevărat.

Dar acum, la final, când mă uit în spate nu o fac cu mânie, ci cu mândria de a fi făcut parte dintr-o generație de suporteri care poate spune cu mâna pe inimă că a făcut totul, dar absolut totul, pentru echipa pe care a iubit-o și a adoptat-o ca pe o parte din familie. Am împărțit poate o bucată de pâine în vreo deplasare, am împărțit bucuria și suferința în casa noastră din Țiglina III, lacrimi și îmbrățișări când am luat campionatul, dar cel mai important am împărțit același

Generația DO... de la Doar Oțelul

Scris de Vlad Drăgan
Sâmbătă, 18 Iulie 2015 22:09

---

ideal. Și noi am pus umărul la ridicarea numelui Oțelul Galați! Fără noi, fără generația noastră, Oțelul poate nu ar fi fost văzută ca o forță fotbalistică a României. Sunt mândru de voi oameni cu sânge roș-alb-albastru. Poate nu e la fel de poetic față de felul în care îmi închei de obicei articolele, dar astăzi simt că ni se potrivește o strofă din BUG Mafia: “Avem același sânge și frați vom fi / Până atunci când moartea ne va despărți”.

P.S. Dacă te-ai regasit în oricare din rândurile de mai sus, atunci faci parte din generația “Doar Oțelul”, o generație aparte, cu componenți de certă valoare, care au devenit acum doar niște rebeli fără cauză (a se citi fără echipă)...